

โรจน์ศิลา

ตำนาน

เสือสมิง

"ฉบับใหม่"

เรื่อง : ตำนานเสือสมิงฉบับใหม่

โดย : โรจน์ศิลา

วางจำหน่าย : มิถุนายน 2568

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 และฉบับที่ 2 (ฉบับเพิ่มเติม)

ห้ามคัดลอก ตัดแปลง หรือเลียนแบบส่วนใดส่วนหนึ่งของเนื้อหาโดยไม่ได้รับอนุญาต

การละเมิดลิขสิทธิ์ ถือเป็นความผิดทางกฎหมาย

คำเตือน

นิยายเรื่องสั้นนี้แต่งขึ้นโดยจินตนาการของผู้เขียน ไม่ได้อ้างอิงถึงบุคคลใด

เนื้อหาที่บรรยายเป็นการสมมุติขึ้นทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นบทสนทนา ตัวละคร หรือชื่อต่างๆ

ทั้งนี้ตัวละครอาจมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ซึ่งผู้เขียนไม่ได้มีเจตนาให้ลอกเลียนแบบ เป็นการแต่งขึ้น เพื่อเพิ่มอรรถรสในการอ่านเท่านั้น โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน ผู้อ่านควรมีอายุ 18 ปีบริบูรณ์ขึ้นไป

ตอนที่ 1: เสียงคำรามจากภูเขา

สายหมอกบางเบาลอยอ้อยอิ่งเหนือยอดไม้ในเขตร่มของฤดูหนาว ขวัญข้าว นักข่าวสาววัย 29 ปี ก้าวลงจากรถกระบะที่จอดจ่อริมถนนลูกรังสีแดง เธอสวมแจ็คเก็ตหนังสีน้ำตาล หมวกแก๊ป และกระเป๋าล่องใบโตที่พาดข้ามไหล่แน่นหนา แม้จะมาถึงเขตตะเข็บชายแดนเหนือที่ห่างไกลผู้คน แต่ในแววตาเธอไม่มีความลังเลแม้แต่น้อย

“คุณแน่ใจหรือว่าจะเข้าไปคนเดียว?” คนขับรถกระบะถามเสียงแหบ พลังเหลือยมองไปยังทางเดินขึ้นเขาที่เต็มไปด้วยใบไม้แห้งและป้ายไม้เขียนว่า “ป่าดงผีดู – เขตหวงห้าม”

ขวัญข้าวยิ้ม “ข่าวลือเรื่องเสือกินคนมันต้องมีที่มาละ ฉันแค่จะเข้าไปหาคำตอบ ไม่ได้เข้าไปอยู่เป็นเดือน”

คนขับไม่ตอบ แต่ยกมือพนมหน้าผาก “ขอให้ปลอดภัยกับคุณนักข่าว ป้าแถบนี้... มันไม่ใช่แค่เสือธรรมดาหรอก”

เธอหัวเราะเบา ๆ แล้วก้าวเดินเข้าไปในทางเดินแคบที่ทอดลึกสู่ใจกลางภูเขา

สองข้างทางเต็มไปด้วยต้นไม้สูงใหญ่และเสียงนกร้องแว่วไกล ป่าดูเงียบเกินไปจนคนลูกเธอหยิบเครื่องบันทึกเสียงออกมาเปิด

“บันทึกวันที่ 7 มกราคม เวลา 08.10 น. ขวัญข้าว นักข่าวสายพิเศษ เข้าพื้นที่หมู่บ้านแม่ช้างบน เพื่อตรวจสอบเหตุการณ์ชาวบ้านสูญหายและข่าวลือเกี่ยวกับเสือสมิง...”

เธอหยุดพูดเพราะเสียงบางอย่างดังขึ้นข้างหน้า...

เสียงฝีเท้าหนัก ๆ ที่กระทบใบไม้แห้งกรอบ

เธอก้มตัวลงช้า ๆ และยกกอล้องขึ้นเล็ง ท่ามกลางต้นไม้ใหญ่ มีเงาร่างขนาดมหึมา
สีดำเคลื่อนตัวอย่างว่องไว

กรรรรร....

เสียงคำรามต่ำลอดออกมาจากพุ่มไม้ ขวัญข้าวกลั่นหายใจ ดวงตาเบิกกว้าง

ทันใดนั้นเอง กอล้องในมือเธอก็หยุดนิ่ง แบตหมด...

“บ้าจริง!” เธอสบถ แล้วรีบหมอบลงหลังโซดหิน

เสียงฝีเท้าเงียบไปแล้ว แต่หัวใจของเธอยังเต้นไม่เป็นจังหวะ

“เสียจริง ๆ ... แต่ทำไมมันตัวใหญ่ขนาดนั้น?”

หลังจากตั้งสติ เธอตัดสินใจเดินต่อไปยังหมู่บ้านแม่ช้างบน จุดหมายปลายทางของเธอ

หมู่บ้านที่มีตำนานเล่าว่า เสือสมิงเคยอาศัยอยู่ ณ ที่แห่งนี้

และมัน...อาจจะยังไม่จากไปไหน

เธอมาถึงหมู่บ้านในช่วงบ่าย หมู่บ้านดูเงียบและแปลกตา บ้านไม้เก่า ๆ สลับกับเรือนไม้ไผ่
มีผ้าสีแดงแขวนหน้าบ้านเกือบทุกหลัง

ขวัญข้าวยกกอล้องขึ้นเก็บภาพอย่างระมัดระวัง

หญิงชราคนหนึ่งเดินออกมาจากบ้าน ส่งสายตาวาดระแวงให้เธอ